

Dom s verandou

Ráno sme sa s Andrejom pochytili, práca, nič nezvyčajné, detaily vynechám. Už len z toho, že sa s ním veziem do ateliéru, som bola otrávená. Moje auto trčalo v oprave, firemné vozy sme mali na výrobách. Sedela som vedľa manžela tak blízko ako už dávno nie, umŕtvená jeho prítomnosťou, v čistučkom, vyleštenom, navoňanom aute, o ktoré sa trasie ako o maznavé dečko, vibrujúco som mlčala a snažila sa nedýchať. Tá jeho vôňa, kriste na nebi! Asi mu pripadá mužne elegantná, pritom smrdí ako čistiaci prostriedok na hajzľoch v lepších hoteloch. Keby som si otvorila kolu v jeho aute, upozornil by ma, aby som nevyliala. Alebo by po mne šľahol pohľadom. A keby som, nedajbože, chcela zjesť po ceste bagetu, rovno by ma vysadil. Bagetami z duše režiséra a producenta v jednej osobe pohŕda. Do bagety v igelite z chladiaceho boxu by sa nezahryzol, ani keby mal skapať od hladu. Len na vysvetlenie, bagety patria k bežnej prevádzke v televíznej brandži, dôraz na bežnej, asi ako zákulisné dohody na vrchole reťazca, podplácanie manažmentu, pajcovanie zahraničných formátov, nazvime to inšpirácia alebo šetrenie na štábe. Okej,

vdďaka tomu sme tam, kde sme. Sama pripravujem zmluvy. Ako výkonná producentka som na nohách, prípadne za volantom celý deň a bagety do seba tlačím aj počas jazdy. V *mojom* milovanom aute sa veselo povalujú prázdne obaly a pollitrové fľaše od koly, kým ich nepozbieram a nevyhodím kdesi na pumpe.

Andrej pustil hudbu, asi chcel uvoľniť napäté ticho, a keď zazneli prvé tóny Vivaldiho, onemela som, tentoraz metaforicky. Môj manžel si z domu, zo svojej malomestskej mladosti privliekol ulepenú lásku k heavy metalu a zrazu... jebš ho! Greatest Hits Of Classical Music z empétrojky. Štyri ročné obdobia, Malá nočná hudba, Sonáta mesačného svitu atď. Nič proti hitovkám, len som z toho spojenia zostala v šoku. Že hrá Vivaldi, vedel pravdepodobne preto, že mu to naskočilo na displeji. A som si istá, že netuší, že sa volal Antonio. Možno vstupuje do novej životnej fázy, napadlo mi, irony off, a zajtra hodí svoju starú vybiťjanú koženú bundu do popelnice. No ako ho poznám, bolo to jednoduchšie. Robí dojem na pičurdy, ktoré rozváža. Viem si predstaviť, keď sa spustí dramatická šmidli, šmidli pasáž Zimy, ako pičurdy na tom istom mieste, kde som sedela, vlnnú. Vychytený producent a režisér v koženej bunde a klasika, bože na nebi, mňam!

V *mojom* aute mám zapnuté rádio kvôli správam, a keby ho mal pustené aj Andrej, dozvedeli by sme sa včas, že rýchlostnú cestu do mesta zapchala nehoda. Keď sa pred nami objavila kolóna, zahrešil, skočil na brzdu,

hodil spiatočku a skrútol volantom. Napumpovaný adrenalínom, tvár stuhnúta ako maska, otočil auto do protismeru. Šofér za nami mal čo robiť, aby do nás nenabúral. Vzduch preťalo trúbenie. A keď sme vyrazili k zjazdu na cestu tretej triedy, z pier nasratého chlapíka za volantom som odčítala: Kokot, ti jebe?! Síce mi hovoril z duše, no len vďaka tomu šialenému, arogantnému manévru môjho manžela som spoznala dom s verandou.

Rútili sme sa úzkou, kľukatou lesnou cestou samý výtlk. Požiadala som ho, zapretá do palubnej dosky, či by nešiel pomalšie. Viem, ako to nemá rád. Nahodila som pokojný, vecný tón, falošný ako starý peniaz. Zazrel po mne, akoby som mu bránila v rozlete, zákerná ženská, a spomalil. Odvrátila som sa od jeho zdutej tváre a zazrela poschodovú stavbu kúsok od cesty, bledé múry ukryté v zeleni. Bol to len okamih, no zanechal stopu a keď som si ho neskôr prehrávala v pamäti, mala som pocit, že som videla starý, krásny dom. Istota mi však chýbala. Akoby som si spomínala na prelud.

Na druhý deň mi volali zo servisu. Domov som sa už vracala svojím autom, sama a spokojná, v ruke nanuk, pieseň z rádia na perách. A starou cestou, rozhodnutá overiť si dojem zo včerajška. Vošla som do tieňa pod stromy a rozbúchalo sa mi srdce. Ako pubertiačke. Zovrela ma obava, že dom miniem a už ho neuvidím, nikdy. V takom prípade by som sa už nevrátila. A ktovie, napadlo mi ešte, možno to bude iba nejaká ruina, čosi, čo ma sklame. Rádio ma zrazu rušilo. Vypla som ho.

Najprv bledé múry, mihajúce sa predou mnou pomedzi kmene. Spomalila som. Ach áno, stál tam, dvadsať, možno tridsať metrov od cesty, akoby na mňa čakal. Bol taký, aký som si ho pamätala. Nie. Ešte krajší. Skutočný. Starý poschodový dom s verandou.

Odvtedy som tadiaľ jazdila každý deň. Cesta mi trvala dlhšie, ale stretala som minimum áut, pohodička, žiaden stres. A rada som si privstala. Už dlho som sa tak netešila, že sadnem do auta a vyrazím. Stačil krátky pohľad – čau, dom! – a do práce som prichádzala v dobrej nálade. Za volantom som si spievala. A keď som sa večer vracala, vyčerpaná alebo nasratá, väčšinou v kombinácii, mala som istotu, že tam stále bude. Upokojovalo ma to.

Tak zase zajtra, dom.

Vlastne skôr vila. Malá vilka. Schody na verandu so zábradlím, nad ňou balkón. Dve okná na prízemí a dve menšie na poschodí, z oboch strán balkóna, oči. Dobré, je to kliše, ale na základe niečoho hádam vzniklo, nie? Oválne okienko v štíte podkrovia ako otvor do hlavy, dosť creepy. Keby sa v ňom zjavila bledá tvár, asi by ma drblo. Aj tak som sa tam hore vždy pozrela. Popraskaná omietka vo fasáde ma skoro až dojímala, podobne aj škvrny hrdze na plechovej streche. Okenné rámy by si zaslúžili obrúsiť a nanovo pretrieť, prípadne rovno vymeniť. V neupravenej záhradke, obohnanej vetkým kovovým plotom, rástli kríky.

Vilku som vnútorne neprijala. Bol to, skrátka, dom. Tak som ho vnímala. Dom. Keby bol môj, vyložila by som